

Den første paa Dagsordenen opførte Sag var:

Æneste Behandling af Forslag til Lov om Livsforfikkings- og Forsørgelsesanstalten af 1871.

(3die Behandling i Landsthinget findes i dets Tidende Sp. 2113 ff., 3die Behandling i Folkethinget i dets Tidende Sp. 6756 ff., Lovforslaget, som vedtaget af Folkethinget, i Tillæg A. Sp. 2771 ff., Landsthingsudvalgets Erklæring, derover i Tillæg B. Sp. 1633—34 ff.)

Til denne Behandling var der, foruden de i Landsthingsudvalgets Erklæring optagne Ændringsforslag, endvidere fremkommet følgende Ændringsforslag af Fischer til § 1:

§ 5te og 6te Linie udgaae Ordene: „og som skal eie . . . paahvilende Forpligtelser“.

De stillede Ændringsforslag sattes under Forhandling.

Ordføreren (Madvig): Til hvad der er udtalt i den Erklæring, som Udvalget har afgivet over det fra Folkethinget tilbagekomne Lovforslag skal jeg kun sige ganske faa Ord, og deri navnlig berøre de Forandringer, om hvilke der i Erklæringen ikke er sagt Noget i det Enkelte. Jeg troer, det maa anerkendes, at det andet Thing ved denne Sags Behandling i det Hele har stillet sig imødekommende til, hvad det modtog fra dette Thing, og ligeoverfor denne Stemning i det andet Thing har ogsaa dette Things Udvalg troet at burde stræbe hen til, at der kunde opnaaes et Resultat i denne Sag, at Lovudkastet snart kunde blive til Lov. Jeg troer heller ikke, at dette vil kunne støde paa væsentlige Hindringer i de Par Punkter, som endnu foreligger til Afgjørelse. Jeg skal, som jeg udtalte, nu sige et Par Ord om de enkelte Forandringer, der ikke allerede ere omtalte i Erklæringen, og med Hensyn til dem, der ere omtalte der, maaskee tilføie enkelte Bemærkninger. Der er i § 4 af Lovudkastet foregaaet en Forandring, hvorved det er muligt, at der kan tegnes en Livsforfikkning indtil et større Beløb end 10,000 Rd., nemlig

indtil det dobbelte Beløb 20,000 Rd., men dog kun under den Forudsætning, at der til det samme Liv, for hvilken Forfikkningen tegnes, ikke er knyttet en Overlevelserente større end 1,000 Rd. Denne Forandring gaaer i det Hele i en Retning, der nærmer sig til det oprindelige Lovforslag, og holder en Middelvei mellem Meninger, som her i Landsthinget bekæmpede hinanden, og jeg kan derfor ikke troe, at denne moderate Ændring i en Retning, der rigtignok ikke fandt Bifald her, skulde vække noget Anstød. Jeg overseer ikke, at der, saaledes som Lovforslaget nu er affattet, kan synes at være et Savn med Hensyn til Redactionen, idet det første Stykke af Paragraphen ganske ubetinget udtaler, at Anstalten ikke kan forpligte sig til ved en Forfikkrets Død at udrede en højere Sum end 10,000 Rd. engang for alle, og dette ikke aldeles svarer til, hvad der indeholdes i det nu tilføiede sidste Punktum af første Stykke; men denne Mangel ved Redactionen er ikke af den Art, at den fremkalder nogensomhelst Strid om Forstaaelsen. — Den Forandring, der er skeet i § 6, gaaer alene ud paa en nærmere Tydeliggjørelse og Bestemmelse. Naar der nemlig i Lovudkastet, som det kom herfra, var vedtaget, at der, for at et Indtegningsbeviis skulde kunne gaae over til at blive Police, maatte forelægges den Erklæring, der er omtalt i Paragraphens Slutning, saa er det nu bestemt, at denne Erklæring kun behøver at forelægges for Forsørgelses-Bedkommende, idet den ikke behøves, for at Indtegningsbeviser med Hensyn til opsatte Livrenter, der ikke have Charakteren af Forsørgelser, kunne gaae over til at blive Police. — I § 12 er der skeet en lille Tilføielse. I Lovudkastet, som det gif herfra, var det betegnet som en ubetinget Pligt at gjøre Anmeldelse, naar man ikke kunde indbetale Præmie, førend man foretog Rejse udenfor Europa; dette er blevet begrænset ved Tilføielsen af: „saavidt muligt.“ Ogsaa her vil man maaskee kunne sige, at denne Tilføielse er noget ubestemt, men jeg troer dog ikke, at den er af nogen Betænktilighed. — Dernæst er i samme Paragraph den Bemyndigelse, som er tilstaaet Bestyrelsen til at kunne udbetale en Deel af den forfikkede Sum i